

DHOMA E POSAÇME E GJYKATËS SUPREME TË KOSOVËS PËR ÇËSHTJE QË LIDHEN ME AGJENSINË KOSOVARE TË PRIVATIZIMIT	SPECIAL CHAMBER OF THE SUPREME COURT OF KOSOVO ON PRIVATISATION AGENCY OF KOSOVO RELATED MATTERS	POSEBNA KOMORA VRHOVNOG SUDA KOSOVA ZA PITANJA KOJA SE ODOSE NA KOSOVSKU AGENCIJU ZA PRIVATIZACIJU

SCEL-11-0015

Žalioci:

- C1. R.B., XX**
- C2. M.K., XX**
- C3. Z.D., XX**
- C4. M.G., XX**
- C5. S.K., XX**
- C6. M.B., XX i S.M., XX**
- C7. S.S., XX**
- C8. N.J., XX**

protiv

Tužene:

Kosovske agencije za privatizaciju iz Prištine, ul. Ilir Konushevci br.8, Priština

Prvo veće Posebne komore Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju, sastavljeno od sudije Alfreda Grafa von Keyserlingka, predsednika veća, sudije Shkelzena Sylaja i sudije Čerima Fazliji, nakon većanja održanog dana 26. februara 2013. godine donosi sledeću:

PRESUDU

- 1. Žalba M.B. i S.M. (C6) je prihvatljiva. Osnovana je u delu u kojem zahtevaju da A.I. ne bude dva puta upisan u konačni spisak, ali je neosnovana u delu u kojem traže da radnici B.R., K.B., L.B., T.G. i V.M. treba da budu izbrisani s konačnog spiska.**
- 2. Žalbe R.B. (C1), M.K. (C2), Z.D. (C3), M.G. (C4), S.K. (C5) i S.S. (C7) prihvatljive su i osnovane. Ovi radnici moraju da budu uvršteni u spisak zaposlenih koji imaju pravo na deo prihoda od privatizacije DP-a „XX“.**
- 3. Žalba N.J. je prihvatljiva, ali neosnovana.**

Činjenični kontekst i istorijat postupka

Žalioci su bivši radnici DP-a „XX“ (PRN 106) Fi 602/89 (u daljem tekstu: DP), koje je tužena privatizovala.

Konačni spisak radnika koji imaju pravo na deo prihoda od privatizacije DP-a objavljen je dana 2. aprila 2011. godine, a poslednji dan roka za izjavljivanje žalbi PKVS na konačni spisak bio je 23. april 2011. godine.

Dana 8. aprila 2011. godine, R.B. (**žalilac C1**) izjavio je žalbu Posebnoj komori protiv tužene kojom traži da bude uvršten u spisak zaposlenih koji imaju pravo na dodelu dela od 20% prihoda od privatizacije DP-a. Žalilac je radio u DP-u od 9. maja 1977. godine do juna 1999. godine. Žalilac navodi da mu je fizički bilo onemogućeno da dolazi na posao i da je zbog straha za svoj i život svoje porodice morao da napusti Prištinu. Žali se da je jedini razlog zbog kojeg se njegovo ime ne nalazi na spisku zaposlenih diskriminacija po osnovu nacionalne pripadnosti, jer je srpske nacionalnosti. Predložio je da Posebna komora usvoji njegovu žalbu. Dostavio je overenu kopiju radne knjižice.

U pismenom odgovoru od 26. aprila 2011. godine KAP je predložila da sud žalbu odbije kao neosnovanu iz razloga što je žalilac dostavio radnu knjižicu koja je zatvorena 17. avgusta 1999. godine, da nije dostavio nikakav dokaz o kontinuitetu radnog odnosa posle 1999 godine i da nije preduzeo bilo kakvu pravnu radnju u vezi sa nastavkom radnog odnosa posle juna 1999 godine, nije dostavio bilo kakav dokaz da je kontaktirao upravu DP-a. Žalilac u žalbi navodi da je bio žrtva diskriminacije, da nije imao isti tretman u pogledu realizacije prava prilikom privatizacije DP-a, uključivanja u spisak radnika za dobijanje dela prihoda od 20%, ali bez dostavljanja dokaza. Takođe, žalilac nije pravnim dokazima dokazao da je eventualno kontaktirao nadležne bezbednosne organe na Kosovu, KFOR ili UNMIK. Takođe, žalilac nije bio registrovan u DP-u u vreme privatizacije i zbog toga se ne može uključiti na listu prihvatljivih radnika kako je predviđeno Uredbom br. 2003/13, čl.10.4.

Dana 15. aprila 2011. godine, M.K. (**žalilac C2**) izjavio je žalbu Posebnoj komori protiv tužene kojom traži da bude uvršten u spisak zaposlenih koji imaju pravo na dodelu dela od 20% prihoda od privatizacije DP-a. Žalilac je radio u DP-u od 19. jula 1984. godine do juna 1999. godine. Žalilac navodi da mu je fizički bilo onemogućeno da dolazi na posao i da je zbog straha za svoj i život svoje porodice morao da napusti Prištinu. Žali se da je jedini razlog zbog kojeg se njegovo ime ne nalazi na spisku zaposlenih diskriminacija po osnovu nacionalne pripadnosti, jer je srpske nacionalnosti. Predložio je da Posebna komora usvoji njegovu žalbu. Dostavio je overenu kopiju radne knjižice.

U pismenom odgovoru od 5. maja 2011. godine, KAP je predložila da sud odbije žalbu kao neosnovanu iz razloga što podnosilac žalbe ne ispunjava zakonske uslove da bude uvršten u spisak radnika za 20%, kako je predviđeno u članu 10.4 Uredbe UNMIK-a br. 2003/13, jer je podneo kopiju radne knjižice koja je zatvorena 1999. godine, nije bio zaposlen u DP-u u vreme privatizacije, a osim toga zasnovao je novi radni odnos kod drugog poslodavca. Takođe, nije dostavio nikakve dokaze koji potvrđuju njegov radni odnos posle 1999. godine, da je bio diskriminisan po nacionalnoj osnovi, a nije bio u vreme privatizacije registrovan kao radnik u DP-u. Stoga KAP predlaže sudu da se žalba odbije kao neosnovana.

Dana 15. aprila 2011. godine, Z.D. (**žalilac C3**) izjavio je žalbu Posebnoj komori protiv tužene kojom traži da bude uvršten u spisak zaposlenih koji imaju pravo na dodelu dela od 20% prihoda od privatizacije DP-a. Žalilac je radio u DP-u od 15. juna 1987. godine do juna 1999. godine. Žalilac navodi da mu je fizički bilo onemogućeno da dolazi na posao i da je zbog straha za svoj i život svoje porodice morao da napusti Prištinu. Žali se da je jedini razlog zbog kojeg se njegovo ime ne nalazi na spisku zaposlenih diskriminacija po osnovu nacionalne pripadnosti, jer je

srpske nacionalnosti. Predložio je da Posebna komora usvoji njegovu žalbu. Dostavio je overenu kopiju radne knjižice i overenu kopiju rešenja o godišnjem odmoru br. 567 od 16. juna 1998. godine.

U svom pismenom odgovoru od 5. maja 2011. godine, KAP je predložila da sud odbije žalbu kao neosnovanu iz razloga što žalilac nije dostavio žalbu protiv privremene liste u skladu s članom 67.2 Administrativnog naređenja 2008/6. Prema članu 127.4 Zakona o upravnom postupku br.02/L-28, stranke se mogu obratiti sudu samo nakon iscrpljenja svih administrativnih sredstava žalbe. Stoga KAP predlaže sudu da se žalba Zorana Dende odbije kao neosnovana.

Dana 15. aprila 2011. godine, M.G. (**žalilja C4**) izjavila je žalbu Posebnoj komori protiv tužene kojom traži da bude uvrštena u spisak zaposlenih koji imaju pravo na dodelu dela od 20% prihoda od privatizacije DP-a. Žalilja je radila u DP-u od 1. septembra 1990. godine do juna 1999. godine. Žalilja navodi da joj je fizički bilo onemogućeno da dolazi na posao i da je zbog straha za svoj i život svoje porodice morala da napusti Prištinu. Žali se da je jedini razlog zbog kojeg se njeno ime ne nalazi na spisku zaposlenih diskriminacija po osnovu nacionalne pripadnosti, jer je srpske nacionalnosti. Predložila je da Posebna komora usvoji njenu žalbu. Dostavila je overenu kopiju radne knjižice.

U pismenom odgovoru od 25. maja 2011. godine, KAP je predložila da sud odbaci žalbu kao nedopustivu iz razloga što žalilja žalbu nije podnela protiv privremene liste, jer prema članu 127.4 Zakona o upravnom postupku br.02/L-28 zainteresovane stranke mogu se obratiti sudu samo nakon iscrpljenja svih administrativnih sredstava žalbe.

Dana 19. aprila 2011. godine, S.K. (**žalilac C5**) izjavio je žalbu Posebnoj komori protiv tužene kojom traži da bude uvršten u spisak zaposlenih koji imaju pravo na dodelu dela od 20% prihoda od privatizacije DP-a. Žalilac navodi da ima oko 22 godine radnog staža, da je živeo u Kosovskoj Mitrovici i to u severnom delu, da nije mogao stalno da dolazi na posao već povremeno, i to do maja 2002. godine. Radnu knjižicu ne poseduje, samo fotokopiju prve strane jer ne zna gde se to nalazi. Napominje da ga je direktor M.B. stalno ubeđivao da napusti firmu zbog njegove nacionalne pripadnosti. Predložio je da Posebna komora usvoji njegovu žalbu. Dostavio je potvrdu izdatu od strane DP-a od 14. februara 2002. godine, fotokopiju prve strane radne knjižice, odluku izdatu od strane DP-a br. 2 od 31. januara 2002. godine, rešenje izdato od strane DP-a br. 221 od 16. septembra 1999. godine.

U pismenom odgovoru od 18. maja 2011. godine, KAP je predložila da sud odbaci žalbu kao nedopustivu iz razloga što podnosilac žalbe Agenciji nije dostavio žalbu protiv privremene liste u skladu sa članom 67.2 Administrativnog naređenja 2008/6, jer prema članu 127.4 Zakona o Upravnom postupku br.02/L-28, zainteresovane stranke mogu se obratiti sudu samo nakon iscrpljenja svih administrativnih sredstava žalbe.

Dana 19. aprila 2011 godine, M.B. i S.M. (**žalioci C6**) izjavili su žalbu Posebnoj komori protiv tužene iz razloga što je komisija KAP pravo na 20% neopravdano priznala licima koja nisu bili radnici DP-a, a jedan od njih je dva puta zaveden u konačni spisak. Radnik A.I. kao radnik DP-a zaveden je dva puta, a radnici B.R., K.B., L.B., T.G. i V.M. nisu radili u DP-u posle jula 1999. godine, i na njihov zahtev zatvorene su im radne knjižice. Sve se ovo može utvrditi materijalnim

dokazima koji se nalaze u regionalnoj kancelariji KAP, dok radnik O.F. nakon rata nije bio zaposlen u DP-u. Takođe, komisija KAP nije pozvala upravu DP-a radi utvrđivanja činjenica, stoga predlažu da Posebna komora pozove na raspravu upravu i predsednika sindikata DP-a.

U svom pismenom odgovoru od 19. maja 2011. godine, KAP je dostavila pismenu zabelešku o zapažanjima od 18. maja 2011. godine, izdatu od strane Komisije za razmatranje spiska radnika (KRSR) DP-a za svakog radnika. U ovoj zabelešci - pismenom izjašnjenju se navodi: ime radnika I.A. dva puta je istaknuto u konačnom spisku zbog tehničke greške koja će biti ispravljena. Kad je reč o ostalim radnicima navedenim u žalbi pod brojevima od 2 do 7, oni su dostavili pismeno izjašnjenje za svakog radnika u kome KAP navodi da navedenim radnicima iz dokumenata koje su dostavili tužioci i matične knjige, ne dokazuje se da je radni odnos tužiocima prekinut. Takođe, uzimajući u obzir presudu donetu od strane PKVS u predmetu DP „XX“ (SCEL-09-008) i DP XX (SCEL-09-0012) u kojem PKVS navodi svoje mišljenje da „*nepojavljivanje na posao tužioca nakon juna 1999 godine, pa nadalje se ne može ni na koji način pripisati želji sa njihove strane da se dobrovoljno odsustvuje sa posla nego je to rezultat bezbednosne situacije u kojoj su se našli.*“ Shodno tome, navedeni tužioci ispunjavaju pravo da budu na spisku za udeo u delu prihoda od privatizacije DP-a. Kad je reč o radniku O.F., KRSR je obavila razgovor sa tužiocem radi prikupljanja informacija. Tužilac je naveo da je otpušten u vreme uvođenja privremenih mera u DP-u 1996. godine i da je nakon rata pokušao da se vrati na posao u DP, ali je bio sprečen. Navodi tužioca bili su uverljivi za KRSR jer od strane bivše uprave DP-a Komisija za razmatranje spiska radnika (KRSR) nije primila nikakav dokaz da tužilac nije otpušten kao rezultat privremenih mera; iz svega navedenog KRSR je i odlučila kao rezultat konkretnih dokaza, kako od strane tužioca tako i bivše uprave DP-a, da je tužilac stekao pravo.

Dana 22. aprila 2011. godine, S.S. (**žalilja C7**) izjavila je žalbu Posebnoj komori protiv tužene kojom traži da bude uvrštena u spisak zaposlenih koji imaju pravo na dodelu dela od 20% prihoda od privatizacije DP-a. Žalilja je radila u DP-u od 21. avgusta 1986. godine do juna 1999. godine. Žalilja navodi da joj je fizički bilo onemogućeno da dolazi na posao i da je zbog straha za svoj i život svoje porodice morala da napusti Prištinu. Žali se da je jedini razlog zbog kojeg se njeno ime ne nalazi na spisku zaposlenih diskriminacija po osnovu nacionalne pripadnosti, jer je srpske nacionalnosti. Predložila je da Posebna komora usvoji njenu žalbu. Dostavila je overenu kopiju radne knjižice.

U pismenom odgovoru od 25. maja 2011. godine, KAP je predložila da sud odbije žalbu kao neosnovanu iz razloga jer žalilja nije dostavila osim radne knjižice neki drugi dokaz na osnovu kojeg bi se moglo zaključiti o kontinuitetu u radu u DP-a posle 1999. godine. Žalilja navodi da je bila diskriminisana, međutim nijednim materijalnim dokazom nije to dokazala, jer nema dokaza da je kontaktirala bezbednosne snage na Kosovu, KFOR i UNMIK policiju. Takođe, žalilja nije bila registrovana kao radnik u DP-u u vreme privatizacije.

Dana 18. aprila 2011. godine, N.J. (**žalilac C8**) izjavio je žalbu Posebnoj komori protiv tužene kojom traži da bude uvršten u spisak zaposlenih koji imaju pravo na dodelu dela od 20% prihoda od privatizacije DP-a. Dalje je naveo da je njegov prigovor na privremeni spisak radnika preduzeća „XX“ Priština odbijen kao neosnovan iz razloga što je započeo novo zaposlenje kod drugog poslodavca. Iz podnete kopije radne knjižice može se videti da je njegovo angažovanje

kod drugog poslodavca poništeno. Osim navedenog, ovaj podatak se može proveriti kod Fonda za penzijsko i invalidsko osiguranje (PIO) Crne Gore. Predlaže da sud usvoji žalbu.

U svom pismenom odgovoru od 31. maja 2011. godine, KAP je predložila sudu da odbije žalbu kao neosnovanu iz razloga jer je podnosilac žalbe dostavio radnu knjižicu koja je zatvorena 30. novembra 1998. godine, a takođe nije dokazao nekim dokumentom kontinuitet radnog odnosa nakon 30. novembra 1998. godine, nije bio na platnom spisku DP-a i nije bio registrovan kao radnik u vreme privatizacije.

Obrazloženje

1.

Sve žalbe (C1 - C8) izjavljene su pre isteka roka do dana 23. aprila 2011. godine. Sve one su prihvatljive.

Propust žalilaca da ospore privremeni spisak na osnovu člana 67.2 Administrativnog naređenja UNMIK-a br. 2008/6 ne čini žalbu na konačni spisak neprihvatljivom.

a. Član 127 Zakona o upravnom postupku br. 02/L-28 nije primenjiv. Član 127 glasi:

„Administrativna žalba

127.1. Administrativna žalba može se podneti u obliku zahteva za ponovni pretres ili u obliku žalbe.

127.2. Svaka zainteresovana stranka ima pravo žalbe protiv administrativnog akta ili protiv nezakonitog odbijanja izdavanja administrativnog akta.

127.3. Upravni organ kojem je žalba upućena razmatra zakonitost i regularnost osporenog akta.

127.4. Zainteresovane stranke mogu se obratiti sudu samo nakon iscrpljenja svih administrativnih sredstava žalbe.”

Administrativno naređenje UNMIK-a br. 2008/6 u članu 70.3 (a) i (b) pod naslovom „Važeći zakon” ne poziva se na Zakon o upravnom postupku br. 02/L-28, već se poziva na Zakon o parničnom postupku, koji ne sadrži bilo koju odredbu kojom se propisuje iscrpljivanje svih pravnih lekova u upravnom postupku pre obraćanja sudu.

Ali, čak i kad bi član 127 Zakona o upravnom postupku br. 02/L-28 bio primenjiv, ne bi bilo neophodno da žalioци ospore privremeni spisak pre izjavljivanja žalbe na konačni spisak. Njihov zahtev ne odnosi se na privremeni spisak (koji je mogao da bude osporen), već na konačni spisak (protiv kojeg pravni lek u upravnom postupku nije moguć).

b. Pored toga, formulacija prve rečenice člana 67.2 Administrativnog naređenja UNMIK-a br. 2008/6 ne može da bude protumačena tako da zaposleni mora da ospori privremeni spisak kako bi imao pravo da se kasnije žali na konačni spisak. Prva rečenica člana 67.2 Administrativnog naređenja UNMIK-a br. 2008/6 glasi:

„Po prijemu spiska zaposlenih koji imaju pravo na isplatu shodno članu 10 Uredbe UNMIK br. 2003/13, Kosovska poverenička agencija dužna je da objavi privremeni spisak zaposlenih koji imaju pravo na isplatu, uz obaveštenje za javnost o pravu svakog lica da u roku od 20 dana

podnese Agenciji pritužbu u kojoj zahteva upisivanje svog imena u spisak zaposlenih ili osporava spisak zaposlenih s pravom na isplatu".

Zakon navodi samo pravo na osporavanje, a ne obavezu.

c. Veće je upoznato da bi obaveza osporavanja bilo kojih nedostataka privremenog spiska u kombinaciji sa sankcijom prema kojoj, ako to ne bude urađeno, žalba na konačni spisak postaje neprihvatljiva, pomogla Agenciji da u kraćem vremenu sačini ispravan konačni spisak.

Obaveza iscrpljivanja pravnih lekova u upravnom postupku pre obraćanja sudu sprečila bi stranku da iskoristi pravne lekove bez potrebe.

Postupak prethodnog sačinjavanja privremenog spiska i davanja mogućnosti svakom da ospori taj spisak i predoči činjenice i dokaze u roku od 20 dana pomaže KAP da bez nepotrebnog odlaganja sačini ispravan konačni spisak. To ima za cilj koncentrisanje i ubrzavanje postupka. Pribavljanje svih potrebnih činjenica i dokaza što je moguće pre suštinska je prednost u procesnom kontekstu u kojem novčani iznos dela od 20% svakog zaposlenog lica zavisi od odluke o prihvatanju ili odbijanju.

Administrativno naređenje UNMIK-a br. 2008/6 ne dozvoljava sankcionisanje odsustva saradnje zaposlenog lica u fazi utvrđivanja konačnog spiska tako što bi žalba na konačni spisak bila učinjena neprihvatljivom (slično: presuda Posebne komore Vrhovnog suda u predmetu SCEL-09-0001).

2.

Žalba M.B. i S.M. je osnovana kad je reč o prigovoru da je A.I. dva puta upisan u spisak.

Kad je reč o prigovoru da su radnici B.R., K.B., L.B., T.G. i V.M. i O.F. uvršteni u spisak, isti je neosnovan.

Ovi radnici imaju pravo na deo od 20%, iako nijedan od njih nije više bio na platnom spisku DP-a u vreme privatizacije.

Član 10.4 Uredbe UNMIK-a br. 2003/13, izmenjene i dopunjene Uredbom UNMIK-a br. 2004/45, predviđa uslove koje zaposleni mora da ispuni kako bi se smatralo da ima pravo na deo prihoda od privatizacije DP-a, a član 10 propisuje postupak za izjavljivanje žalbe Posebnoj komori kako sledi:

„10.4 Za potrebe ovog člana smatra se da zaposleni ima pravo na isplatu ako je taj zaposleni registrovan kao zaposleni u preduzeću u društvenom vlasništvu u vreme privatizacije ili pokretanja postupka likvidacije i ako je ustanovljeno da je na platnom spisku preduzeća tokom ne manje od tri godine. Ovaj zahtev ne sprečava zaposlene koji tvrde da bi bili tako registrovani i zaposleni da nisu bili podvrgnuti diskriminaciji, da podnesu žalbu Posebnoj komori shodno stavu 10.6".

B.R., K.B., L.B., T.G. i V.M. prestali su da rade u julu 1999. godine. Tužena je prihvatila njihov argument da su oni po okončanju rata strahovali za svoj život i zdravlje.

O.F. je otpušten 1996. godine. Tužena je prihvatila njegov argument da je njegovo otpuštanje bilo posledica privremenih mera.

Nijedan od ovih radnika nije dostavio tuženoj dokumente ili detaljne činjenice u vezi s navodnom diskriminacijom. Međutim, tužena je cenila razloge za prestanak rada kao diskriminatorske. Žalioci M.B. i S.M. nisu osporili da je sedam radnika izgubilo posao zbog diskriminacije. Oni su samo naveli da tih sedam radnika nisu više radili u DP-u nakon rata i ponudili su da svedoče o tome. Međutim, za to nije potrebno nikakvo svedočenje zbog toga što je to nesporno. Shodno tome, nije bilo potrebe za održavanjem usmene rasprave za izvođenje dokaza. Pored toga, ne postoje drugi razlozi za održavanje usmene rasprave (član 68.12 Zakona o Posebnoj komori).

Međutim, čak i kad bi žalio M.B. i S.M. osporili da su B.R., K.B., L.B., T.G. i V.M. izbegli s Kosova zbog opravdanog straha od nasilja i diskriminacije i da je O.F. izgubio svoj posao zbog diskriminatorske mere privremene uprave, sud bi ipak morao da usvoji žalbu.

Nije zaposleni taj koji mora da dokaže postojanje diskriminacije, već tužena mora da dokaže da diskriminacije nije bilo. Teret dokazivanja, koji je prema Uredbi UNMIK-a br. 2003/13 bio na žalio, premešten je na tuženu Zakonom protiv diskriminacije br. 2004/3.

Član 8 Zakona protiv diskriminacije, o teretu dokazivanja, glasi kako sledi:

„8.1. Kad lica koja smatraju da im je naneta nepravda zbog toga što princip jednakog postupanja nije primenjen na njih iznesu, pred sudom ili nekim drugim nadležnim organom, činjenice iz kojih se može pretpostaviti da je bilo direktne ili indirektne diskriminacije, prijavljena strana je dužna da dokaže da nije bilo povrede principa jednakog postupanja.

8.2. Stav 8.1 ne sprečava uvođenje pravila o iznošenju dokaza koja su povoljnija za tužioce. Dalje, žalilac može da ustanovi ili da brani svoj slučaj diskriminacije bilo kojim sredstvima, uključujući statističke dokaze“.

Član 11 istog zakona glasi:

„11.1 Stupanjem na snagu ovog zakona prestaju da važe svi dosadašnji zakoni iz ove oblasti.

11.2. Odredbe zakona koje su uvedene ili su na snazi u vezi sa zaštitom principa jednakog postupanja važe i dalje i treba da budu primenjivane ako su povoljnije nego odredbe ovog zakona“.

Kraj rata između građana albanske nacionalnosti i građana srpske nacionalnosti, nasilje i diskriminacija protiv albanske nacionalnosti pre i u toku rata i povlačenje srpskih vojnih snaga kad je rat završen su sve bile činjenice koje su dozvoljavale pretpostavku da će doći do diskriminacije preostale srpske manjine. Prema tome, na tuženoj bi bio teret da dokaže da diskriminacije nije bilo, a ne na žalio da dokaže da je diskriminacija postojala (čl. 8.1 Zakona protiv diskriminacije, slično u presudi Posebne komore Vrhovnog suda od 10. juna 2011. godine

u predmetu SCLE-09-0001). Budući da su navedeni žalioци, koji su svi radili u DP-u duže od tri godine, morali da napuste svoja radna mesta 1999. godine iz razloga nacionalne pripadnosti, mora se smatrati da su oni bili zaposleni, upisani i na platnom spisku u vreme privatizacije. Prema tome, njihov zahtev je osnovan (član 10.4 Uredbe UNMIK-a br. 2003/13). Analogno tome, nije O.F. morao da dokaže da je njegovo otpuštanje s posla u vreme privremenih mera bilo diskriminatorско, već je teret bio na žalioциma M.B. i S.M.

3.

Žalbe žalilaca:

R.B. (C1), M.K. (C2), Z.D. (C3), M.G. (C4), S.K. (C5), S.S. (C7) su osnovane, iako u vreme privatizacije više nisu radili u DP-u.

Svi ovi žalioци takođe su napustili DP u junu 1999. godine ili nakon juna 1999. godine zbog toga što se više nisu osećali bezbednim. Niko od njih nije dostavio dokumente koji dokazuju da je on/ona faktički napadnut/a ili diskriminisan/a. Niko od njih nije detaljno naveo bilo koje akte agresije ili diskriminacije. Međutim, ni tužena nije osporila da su oni napustili svoje mesto zbog straha, niti je osporila da je taj strah nakon okončanja rata bio opravdan kad je reč o licima srpske nacionalnosti. U parničnom postupku, prema tome, to se može uzeti kao činjenica na kojoj se može zasnovati odluka i nikakvi dokumenti ni drugi dokazi nisu potrebni.

Čak i kad bi tužena osporila postojanje diskriminacije, teret ne bi bio na žalioциma R.B. (C1), M.K. (C2), Z.D. (C3), M.G. (C4), S.K. (C5), S.S. (C7) i N.J. (C8), već bi teret bio na tuženoj da dokaže da diskriminacije nije bilo.

4.

Žalba N.J. (C8) je neosnovana.

Nesporno je da u vreme privatizacije on više nije bio radnik DP-a. Radni odnos mu je prestao 1998. godine. On ne navodi da je to bilo zbog diskriminacije.

Sudske takse:

Sud nije odredio troškove žalioциma zbog toga što predsedništvo suda do danas nije donelo pisani troškovnik koji je usvojio Sudski savet Kosova (čl. 57 stav 2 Aneksa Zakona o Posebnoj komori). To znači da do danas ne postoji dovoljan pravni osnov za određivanje troškova.

Pouka o pravnom leku

Protiv ove presude može se izjaviti žalba u roku od 21 dana Žalbenom veću Posebne komore. Žalilac treba da dostavi žalbu i drugim strankama i sudskom veću u roku od 21 dana. Žalilac treba da podnese Žalbenom veću dokaz da je dostavio žalbu drugim strankama.

Predviđeni rok počinje da teče u ponoć istog dana kad je žalioциu dostavljena presuda u pisanoj formi.

Žalbeno veće odbacuje žalbu kao neprihvatljivu ukoliko je žalilac ne izjavi u predviđenom roku.

Tuženi može da podnese odgovor Žalbenom veću u roku od 21 dana od dana prijema žalbe, dostavljajući svoj odgovor žaliocu i drugim strankama.

Žalilac ima 21 dan od dana prijema odgovora na svoju žalbu da podnese svoj odgovor Žalbenom veću i drugoj stranci. Druga stranka zatim ima 21 dan od dana prijema odgovora žalioca da dostavi svoj protivodgovor žaliocu i Žalbenom veću.

Alfred Graf von Keyserlingk
predsednik veća - sudija